

*Sygn. akt. IV Ka 862/12*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 20 grudnia 2012r.*

*Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:*

*Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński (spr.)*

*Sędziowie SSO Alojzy Zawadzki*

*(...) del. do SO Piotr Wylegalski*

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale T. K. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2012r.

sprawy **B. K.**

oskarżonej o przestępstwa z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 04 kwietnia 2012r. sygn. akt II K 299/10

**I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**

**II. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.**

IV Ka 862/12

## UZASADNIENIE

**B. K.** została oskarżona o to, że:

**I.** w okresie od 27 grudnia 2001 roku do dnia 30 stycznia 2002 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 8 921 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc **październik 2001** roku i wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w październiku 2001 roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, przez co doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8921 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**II.** w okresie od 27 grudnia 2001 roku do dnia 30 stycznia 2002 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 8008 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc listopad 2001 roku, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w **listopadzie 2001** roku transakcji handlowych

uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8008 zł przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**III.** w okresie od 22 kwietnia 2002 roku do dnia 23 maja 2002 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 102 789 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za **miesiąc marzec 2002 roku**, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w marcu 2002 roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 102 789 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**IV.** w okresie od 28 sierpnia 2002 roku do dnia 18 października 2002 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 207 290 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc **lipiec 2002 roku**, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w lipcu 2002 roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 207 290 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**V.** w okresie od 27 stycznia 2003 roku do dnia 18 lutego 2003 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 151 811 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc **grudzień 2002 roku**, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w grudniu 2002 roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 151 811 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**VI.** w okresie od 25 lutego 2003 roku do dnia 24 marca 2003 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 39 548,30 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc styczeń 2003 roku, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w **styczniu 2003** roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 39 548,30 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**VII.** w okresie od 25 marca 2003 roku do dnia 14 kwietnia 2003 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 75 147,60 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc **luty 2003 roku**, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w lutym 2003 roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w kwocie 75 147,60 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**VIII.** w okresie od 26 kwietnia 2003 roku do dnia 16 maja 2003 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 99 976 ,80 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc **marzec 2003 roku**, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w marcu 2003 roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 99 976,80 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks**

**IX.** w okresie od 25 maja 2003 roku do dnia 11 czerwca 2003 roku we W. woj. (...) naraziła Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 115 440,60 zł składając w Urzędzie Skarbowym W. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc **kwiecień 2003 roku**, wprowadzając organy skarbowe w błąd, co do zawarcia w kwietniu 2003 roku transakcji handlowych uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, doprowadziła Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 115 440,40 zł, przy czym kwota narażona na nienależny zwrot jest małej wartości, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,

**- tj. o czyn z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks.**

Wyrokiem z dnia 04 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 299/10 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w II Wydziale Karnym:

I. na podst. art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks postępowanie karne przeciwko oskarżonej B. K. w przedmiocie zarzucanych jej czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks umorzył z uwagi na przedawnienie karalności;

II. oskarżoną B. K. od popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punkcie III, IV, V, VI, VII, VIII i IX części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks uniewinnił;

III. kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od w/w wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny i zaskarżając orzeczenie w zakresie pkt. II, na niekorzyść oskarżonej B. K., zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez nienależyte rozważenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, wynikających z całokształtu przeprowadzonych dowodów, mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, przejawiające się w nieuwzględnieniu szeregu istotnych okoliczności wskazujących na sprawstwo oskarżonej B. K., a wpływających z dowodów pośrednich - poszlak, układających się w logiczny łańcuch, niedostrzeżenie powiązań pomiędzy tymi poszlakami przy ustalaniu mechanizmu działania oskarżonej, marginalizowanych dowodów z dokumentów dotyczących sprawdzeń zagranicznych kontrahentów firmy (...), ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonej i świadków przesłuchanych w drodze międzynarodowej pomocy prawnej bez uwzględnienia ustaleń wynikających z przytoczonych powyżej dowodów z dokumentów, niewskazania przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku dlaczego łańcucha poszlak nie można uznać za zamknięty, a w konsekwencji uniewinnienie oskarżonej z pominięciem rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, bez wyczerpującego, zgodnego ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowania stanowiska przedstawionego w uzasadnieniu wyroku, co powoduje,

iż przedstawiona ocena dowodów jest dowolna i nie odpowiada kryteriom przytoczonych na wstępie przepisów procedury prawnej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających istotny wpływ na jego treść, polegający na wadliwej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyznanie waloru całkowitej wiarygodności wyjaśnieniom B. K. i całkowitej odmowie przyznania przymiotu wiarygodności zeznaniom świadków przesłuchanych w drodze międzynarodowej pomocy prawnej oraz nieuwzględnieniu przy ocenie zeznań tychże świadków zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów organów skarbowych i informacji uzyskanych od uprawnionych organów państw obcych - w zakresie sprawdzeń kontrahentów zagranicznych firmy (...), zmarginalizowanie dowodów z dokumentacji bankowej firmy (...) oraz dokumentacji bankowej dotyczącej B. K. jako osoby fizycznej, wyników analiz przepływów finansowych, treści zapisów zawartych w zakwestionowanych fakturach VAT, dokumentacji finansowo-księgowej firmy (...) i nie ocenieniu tychże dowodów we wzajemnym powiązaniu co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że oskarżona działaniem swym nie zrealizowała znamion zarzucanych jej przestępstw, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz ujawnionych na jego podstawie okoliczności, oceniona także z uwzględnieniem dowodów pośrednich – poszlak, dokonana z uwzględnieniem zasad poprawnego, logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Przy tak sformułowanym zarzucie prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. II i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację obrońca oskarżonej wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku wskazując, iż w toku procesu Sąd Rejonowy wyczerpał wszelkie działania zmierzające do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych oraz wszechstronnego rozważenia znaczenia i wartości ujawnionych dowodów, te jednak nie pozwoliły na usunięcie wątpliwości występujących w sprawie. Zdaniem obrony żaden z ujawnionych dowodów nie uzasadnia stawianej przez oskarżyciela publicznego tezy, iż B. K. wprowadziła w błąd organy podatkowe, a tym samym apelacja prokuratora jest bezzasadna.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

Apelacja oskarżyciela publicznego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy poddając kontroli odwoławczej poprawność zaskarżonego wyroku nie dostrzegł żadnych błędów w procedowaniu w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, w szczególności takich, na jakie wskazuje wywiedziony środek odwoławczy. Zebrany materiał dowodowy został przez Sąd I instancji oceniony prawidłowo, a jego całokształt dawał wystarczające podstawy do tego, by ostatecznie uznać, iż przypisanie B. K. winy i sprawstwa czynów zarzucanych jej w pkt. III-IX aktu oskarżenia nie jest możliwe. Zarzuty apelującego zmierzające do wykazania, że wyrok wydany w sprawie jest efektem wadliwej oceny dowodów, bo dokonanej z pominięciem rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w konsekwencji - że oparty jest na błędnych ustaleniach faktycznych, są w ocenie Sądu Odwoławczego całkowicie chybione.

Analiza akt sprawy oraz pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia pozwala stwierdzić, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe co do wszystkich okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy oskarżonej, zaś pozyskane w toku procesu dowody poddał wnikliwej i rzetelnej analizie. Ostateczna ich ocena jest trafna, przeprowadzona została przy tym po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego, także tych, które podważają wydane rozstrzygnięcie końcowe. Swoje stanowisko w sprawie Sąd meriti uargumentował w sposób zgodny z zaleceniami ujętymi w treści art. 424 kpk, wskazując którym konkretnie dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym wiary tej odmówił. Wywody przeprowadzone w tym zakresie są jasne i przekonujące, poczynione ustalenia logicznie wypływają z ogółu zgromadzonego w toku procesu materiału, natomiast przeprowadzona ocena dowodów uwzględnia zarówno wskazania wiedzy, jak i zasady

doświadczenia życiowego. Wnioskowaniu temu, wbrew twierdzeniom prokuratora, nie sposób zarzucić dowolność, co implikuje stwierdzenie, że pozostaje ono pod ochroną art. 7 kpk. Odrzucić też należy tezę o naruszeniu art. 410 kpk.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości aprobuje tok rozumowania przyjęty przez Sąd I instancji, w tym przyjęty wniosek końcowy, iż w oparciu o materiał dowodowy zaferowany przez rzecznika oskarżenia publicznego, a uzupełniony następnie w toku przewodu sądowego, nie można w sposób kategoryczny, nie budzący wątpliwości dowieść, iż oskarżona w okresach wskazanych w zarzutach, dążąc do uzyskania zwrotu podatku VAT, umyślnie wprowadziła właściwe organy w błąd co do zaistnienia wskazanych przez nią transakcji handlowych, stanowiących podstawę zwrotu oraz że transakcje przez nią wskazane były li tylko zdarzeniami fikcyjnymi, które albo w ogóle nie miały miejsca, albo w istocie nie wywarły skutku w postaci sprzedaży. W ślad za Sądem Rejonowym podkreślić trzeba, iż akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie nie kwestionował faktu wywozu towaru za granicę, ten bowiem potwierdzony został dokumentami urzędowymi SAD, oparty został natomiast na tezie, iż wywozu tego nie można uznawać za eksport w rozumieniu art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 08.01.1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym. W ocenie oskarżenia w przedmiotowej sprawie istnieją dowody, których swobodna ocena wraz z oceną innych ujawnionych okoliczności prowadzi do przekonania, że nie można przyjmować, by niektóre wystawione przez oskarżoną faktury dokumentowały sprzedaż, skoro osób wskazywanych jako nabywcy nie udało się zweryfikować jako podmioty rzeczywiście istniejące lub też ustalono, że osoby figurujące w fakturach jako nabywcy byli jedynie przewoźnikami (nie nabywali towaru dla siebie, nie płacili własnymi środkami), a nabywcami towaru były niezidentyfikowane osoby. Rzecz jednak w tym, co wykazał Sąd meriti w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, iż w oparciu o te same dowody budować można kilka równorzędnych, nie dających się wyeliminować wersji przebiegu zdarzenia (istotnych z punktu widzenia przyjęcia lub odrzucenia odpowiedzialności karnoskarbowej B. K.), a w konsekwencji - wyprowadzać z nich można wnioski zgoła odmienne od tych, jakie sformułował rzecznik oskarżenia publicznego. W takiej natomiast sytuacji pojawiające się w sprawie wątpliwości oceniać należy przez pryzmat zasady „in dubio pro reo” (art. 5 § 2 kpk).

Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości akceptuje przeprowadzoną przez Sąd pierwszoinstancyjny ocenę dowodów odnoszącą się do wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków przesłuchiwanym w drodze międzynarodowej pomocy prawnej.

Przede wszystkim nie ma racji prokurator próbując przekonywać, iż do zeznań w/w świadków (którzy w większości albo wskazywali, iż środki na zakup towarów pochodziły od innych osób, zaś oni działali wyłącznie jako pośrednicy, albo kwestionowali w ogóle kontakty handlowe z B. K.) podchodzić należy absolutnie bezkrytycznie. Słusznie przecież wywodzi Sąd Rejonowy, iż zeznania te w równym stopniu polegać mogą na prawdzie, jak i prawdy tej nie oddawać, tym bardziej, że osoby przesłuchiwane nie miały jakiegokolwiek interesu w przyznaniu przed organami ścigania faktu dokonywania transakcji z oskarżoną, skoro nie dopełniały obowiązków podatkowych na terenie swoich krajów.

Równie ważne jest, co trafnie zresztą skonkludował Sąd pierwszoinstancyjny, że akta sprawy nie dostarczają żadnego dowodu, który potwierdzałby, iż oskarżona miała wiedzę i świadomość, lub choćby tylko przypuszczała, że dane osób podawanych jej jako odbiorcy, które wpisywała następnie w treści poszczególnych faktur, nie odzwierciedlały faktycznego stanu rzeczy. Sam fakt, iż w ramach postępowania przygotowawczego ustalono, że spośród kontrahentów wskazanych przez oskarżoną część podmiotów stanowiły podmioty nieistniejące lub przewoźnicy pośredniczący jedynie w przekazaniu telefonów faktycznym nabywcom bynajmniej tego nie dowodzi. Podobnie wniosku takiego nie można wysnuć na podstawie stwierdzenia, że firmy (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. nigdy nie nabywały telefonów komórkowych od firmy (...). Kwestię tą Sąd meriti przeanalizował bardzo dokładnie i podzielić należy nad wyraz logiczne wnioski, jakie ostatecznie wyprowadził w tym zakresie.

Faktem zatem jest, że część przesłuchiwanym w drodze międzynarodowej pomocy prawnej świadków przyznała, że działali w imieniu innych osób, nikt jednak nie wskazywał, by informował oskarżoną o fakcie takiego „pośrednictwa”. Z akt sprawy wynika nadto, że kilkoro przesłuchiwanym stwierdzało, iż nie wiązały ich z B. K. jakichkolwiek kontakty handlowe, ale ich dane mogły faktycznie figurować w dokumentach, bo zgadzali się na ich „użyczenie”, jednak i to nie może stanowić dowodu przekonującego, że oskarżona świadoma była tego rodzaju procederu. Wreszcie nie da się wykluczyć, że przesłuchiwani świadkowie, którzy kategorycznie przeczyli jakiegokolwiek współpracy z oskarżoną,

wiedzy w tym zakresie nie mieli, bo w rzeczywistości transakcje zawierane były w ich imieniu, ale bez ich świadomości i przyzwolenia („przejmowano” niejako ich tożsamość), o czym oskarżona również mogła nie tylko nie wiedzieć, ale i nawet nie mieć w tym względzie jakichkolwiek podejrzeń.

Tymczasem prokurator forsując pogląd przeciwny z góry odrzuca takie założenie. Zdaje się przy tym kompletnie nie dostrzegać faktu, iż B. K. nie miała obowiązku weryfikowania podmiotów, z którymi nawiązywała współpracę (tym samym miała niejako prawo zaufać w dane, jakie jej przekazywano), w szczególności ani ustawa z dnia 08.01.2004 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, ani też żaden inny przepis prawa regulujący kwestię stosowania 0 % stawki podatku VAT nie nakładał na nią obowiązku sprawdzania danych podawanych przez nabywcę do wystawianej faktury, czy uzyskiwania dokumentacji świadczącej o prowadzeniu przez nabywcę działalności gospodarczej. Co więcej, prawo do stosowania 0 % stawki podatku VAT nie było uwarunkowane koniecznością rejestracji zagranicznego odbiorcy towarów jako podatnika VAT w jego kraju macierzystym, nie zależało też od sposobu płatności za towar przez importera.

Należycie konstatuje zatem Sąd meriti, iż w takiej sytuacji, trudno czynić oskarżonej zarzut z faktu, że weryfikacji tej nie prowadziła; że nie posiadała żadnych dokumentów powalających na pełniejszą identyfikację lub weryfikację kupujących. Oskarżona ze swojej strony dopełniła przecież wszelkich obowiązków jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Niniejsze postępowania ujawniło nawet, iż nierzadko z własnej przeczności czyniła więcej - odbierała od kontrahentów oświadczenia o prowadzeniu przez nich działalności gospodarczej na terenie swojego kraju, czy też wykonywała kserokopie paszportów niektórych swoich odbiorców. Niezależnie od powyższego warto jednak podkreślić, że w realiach okresu wskazanego w zarzucie oskarżona i tak nie miałaby jakiegokolwiek realnej sposobności sprawdzenia czy dane podawane jej przez kontrahentów (przekazywane częstokroć ustnie przez kupującego np. w czasie rozmów telefonicznych), a ujmowane następnie w treści faktur były w istocie prawdziwe.

W ocenie Sądu Odwoławczego uważna analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie daje nadto podstaw do uwzględnienia zarzutu jakoby Sąd pierwszoinstancyjny nie dostrzegał szeregu okoliczności wpływających z dowodów pośrednich, powiązań istniejących pomiędzy tymi poszlakami, czy marginalizował rolę części dowodów z dokumentów. Dążąc do wykazania, iż B. K. działała w pełni świadomie, a czynności przez nią przedsięwzięte miały na celu ukrycie rzeczywistego odbiorcy lub odbiorców towaru, oskarżyciel publiczny wskazywał na doniosłość takich faktów, jak ten, że w toku śledztwa nie ujawniono jakichkolwiek zamówień (w formie pisemnej, mailowej czy faksowej), umów sprzedaży, dowodów KP, a płatności za sprzedany towar w całości dokonywane były gotówką, po czym środki te oskarżona wpłacała na konto osobiste-bez wskazania z jakich faktur pochodzą, a następnie na konto firmowe. Wbrew sugestiom prokuratora, Sąd I instancji okoliczności te wnikliwie przeanalizował, czemu dał przecież wyraz w pisemnym uzasadnieniu (str. 43 uzasadnienia i nast.), zaś przedstawionemu przezeń wnioskowaniu nie można odmówić racji. Wielość interpretacji powyższych okoliczności, rzeczowość i logiczność wyjaśnień oskarżonej w tym względzie, czy wreszcie fakt, iż żaden z przepisów nie wymagał od sprzedawcy będącego w sytuacji oskarżonej gromadzenia dokumentacji związanej z zamówieniami, negocjacjami, wystawiania dowodów KP, itp. wyklucza bowiem przypisanie im rangi dowodów kategorycznych czy czynienie zeń podstawy do skazania B. K. za zarzucane jej czyny.

Bezpodstawny jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten nie może bowiem osiągać celu zamierzonego przez wnoszącego środek odwoławczy, jeżeli sprowadza się w swej istocie do polemiki z rozważaniami sądu I instancji, zawartymi w pisemnych motywach wyroku (wyrok SA w Łodzi z dnia 24 maja 2007 r., II AKa 70/07, Prok.i Pr.-wkł. 2008/7-8/55, KZS 2008/7-8/103). Należy więc przypomnieć, że warunkiem skutecznego zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd orzekający w przedmiotowym postępowaniu byłoby wykazanie, iż w procesie rekonstruowania stanu faktycznego Sąd uchybił dyrektywom ujętym w treści art. 7 kpk, a zatem oparł się na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy czy też pominął dowody w sprawie istotne, sporządził uzasadnienie wewnętrznie niespójne, sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączając tym samym możliwość merytorycznej jego oceny przez Sąd odwoławczy.

Tego rodzaju uchybień apelacja jednak nie wykazała. W ocenie Sądu Odwoławczego jej istota sprowadzała się li tylko do przeciwstawienia ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy poglądów własnych prokuratora na poszczególne dowody oraz do polemicznych twierdzeń o dowolnej, nie znajdującej potwierdzenia w zasadach logiki i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego. Rzecznik oskarżenia publicznego na potwierdzenie swoich tez nie przedstawił już jednak żadnej przekonującej argumentacji, która mogłaby podważyć ocenę dowodów dokonaną w niniejszej sprawie, czy też świadczyłaby o jakimkolwiek błędzie popełnionym w tym zakresie przez Sąd pierwszoinstancyjny. Jest przy tym rzeczą oczywistą, iż to na oskarżycielu spoczywa materialny ciężar dowodu winy, a zatem to jego rolą jest, by przedstawić takie dowody, które winę i sprawstwo osoby oskarżonej wykazałyby ponad wszelką wątpliwość. W niniejszym postępowaniu zgromadzony materiał nie pozwalał na czynienie jednoznacznych ustaleń faktycznych, co Sąd meriti wykazał i co stanowić tym samym musiało przesłankę uzasadniającą wydanie orzeczenia uniewinniającego B. K. od czynów wskazanych w pkt. III-IX części wstępnej wyroku.

W tym zaś stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy uznając wniesiony środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepis art. 636 § 1 kpk.